

[Poul Møller.]

knebne, regeringen lod sig nøje med i sommer. Vi forstår, at den høje regering var bragt i en vanskelig situation i sommer, en formentlig uønsket situation. Vi ved, at den ikke havde villet den politik, den måtte gennemføre, og vi ved, at den ikke har haft en afgørende indflydelse på denne traktats udformning, fordi syv lande skulle enes om den. Men vi ved også, at traktaten for mange år vil danne grundlag for det danske folks daglige arbejde.

Vi er derfor villige til i en sag af denne rækkevidde og med de perspektiver, den rummer, at søge gennemført en bredere parlamentarisk basis for den endelige afgørelse. Vilkårene herfor må imidlertid være, dels at der sikres os et realistisk handlingsprogram, der kan bringe os ud af den klemme, traktaten har anbragt os i, dels at vi ikke selv føjer nye vanskeligheder til dem, vi står lige over for, men at der gives hele det danske erhvervsliv så megen trykthed, som det høje ting inden for traktatens bestemmelser og rammer kan give, og så meget lighed med dem, vi skal konkurrere med, som andre internationale aftaler, bl. a. GATT-aftalen, tillader os.

I en situation som denne, der i den grad er fyldt med usikkerhed og uvished om fremtiden, vil vi gøre, hvad vi formår for at værne dansk produktion og beskæftigelse. Jeg kan ikke klarere formulere min gruppes standpunkt på dette tidspunkt, hvor det med traktaten forbundne lovgivningsarbejde henstår så uklart.

Aage Fogh: Den foreliggende sag har så ofte været til behandling her i tinget, at det er meget svært at finde noget nyt at sige om den. Sidst vi behandlede den, var i sommer, da vi skulle give den højtærede minister baggrund for at kunne gå med til forhandlingerne i Stockholm. Denne vedtagelse skete med 86 stemmer for og 6 imod, medens 73 undlod at stemme. Det var altså regeringspartierne alene, der måtte tage ansvaret, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke den højtærede udenrigsminister for den måde, hvorpå han har løst den opgave, vi gav ham. Når jeg går konventionen igennem, må jeg indrømme, at den på mange, mange områder er bedre,

end jeg havde turde håbet, da vi debatterede sagen i juli måned.

Jeg vil også gerne takke den højtærede udenrigsminister, fordi han så stærkt og stadigt fastholder, at det, vi er i gang med at gennemføre her, kun er en station på vejen. Målet er ikke Danmarks indmeldelse i de syv, men målet er et enigt Europa, der prøver på at løse sine vanskeligheder i fællesskab.

Ved forhandlingerne både i februar 1958 og 1959 og i juli måned 59 fremhævede jeg måske lidt stærkt betydningen af, at vi herhjemme lagde forholdene sådan til rette, at vi havde ro på hjemmemarkedet. Jeg vurderede det dengang sådan — og det gør jeg stadig — at en betingelse for, at vore forhandlere ude i den store verden kan nå det rigtige resultat af deres anstrengelser, er, at vi herhjemme har ro i erhvervene. Jeg takker for, at ministeriet i sin helhed har forstået at lede arbejdet herhjemme på en sådan måde, at dette er sket fyldest.

Ved forhandlingerne i fjor i februar måned udtalte en af venstres ledende politikere, det ærede medlem hr. Axel Kristensen, ifølge Folketingstidende 1958-59, sp. 2817:

„Det, vi må spørge os selv om, er: hvad har vi? Vi har et Danmark, der aldeles ikke har gode vilkår, hvor jævnt hen $\frac{1}{10}$ af vore arbejdere er arbejdsløse, og hvor hele den politik, vi har ført, så lang jeg kan huske tilbage, har haft det formål at begrænse forbruget gennem forbrugsbegrænsende foranstaltninger og begrænse kreditgivningen, altså finansieringen af erhvervslivet, af den simple grund, at Danmarks indtjening af valuta ikke tillod fuld beskæftigelse.“

Denne udtalelse gælder heldigvis ikke i dag. Vi har i dag et Danmark, der økonomisk er sådan funderet, at vi ikke er inde i en paniksituation. Vi kan give os tid til at overveje, hvilken stilling vi skal tage på det økonomiske område for at nå de bedst mulige resultater, og det skal vi glæde os over, fordi dette giver betingelsen for, at vi i ro og mag kan gennemføre de forhandlinger, der er nødvendige for at prøve at nå nye fremskridt. Vor relativt gode økonomiske situation skal selvfølgelig udnyttes fornuftigt, det er klart; og under forudsætning af, at vi på fornuftig måde udnytter